

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Iosephi Speranzæ, Congregationis Oratorii Fanensis
Presbyteri, Scripturæ Selectæ**

Speranza, Giuseppe

Coloniæ Agrippinæ, 1659

112. De odio sui.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44265

ictu generalem cupimus referre victo-
riam, non contra hanc, vel illam pas-
sionem, sed contra regalem, ac præci-
pua, contra amorem proprium nimi-
rum omnes ictus dirigere, & sagittas col-
limare debemus: hoc enim perempto,
perfecta victoria est: hoc non perempto,
quavis alia perempta, vel cademet, vel
altera surgit, ac reviviscit.

Canonic. 2. *Ordinavit in me charitatem.*
Pagnin. *Vexillum ejus super me charitas.*
Psalm. *Exurge, & non prevaleat homo.* Sub
hoc vexillo hic proprius prosternendus
est amor: hoc autem fit odio sui.

De odio sui.

PUNCTUM CXII.

Ioan. 12.

D. Aug. tract. 51. in Ioan.
Odium anime
sanctum.

Idem ho. 30. c. 10
Ephes. 5.

Amor anime
perversus.

Seneca.

D. Greg. hom. 37. in Evang.

Qui amat animam suam, perdet eam, &
qui odit animam suam in hoc mundo, in
vitam æternam custodit eam. Magna, &
mira sententia, ut August. ait! Quemad-
modum facit hominis in animam suam
amor, ut pereat, sic odium, ne pereat. Si
male amaveris, tunc odisti, si bene ode-
ris, tunc amasti. Felices qui oderunt cu-
stodiendo, ne perdant amando, &c. Idem
& alibi ad hæc eadem verba, *Qui odit ani-
mam suam.* Huic sententiæ, inquit, quasi
contrarium videtur esse, quod ait Apost.
Nemo unquam carnem suam odio habuit. Sed
sunt, qui perversè animam suam amant,
& hoc vult Dei sermo corrigere, non ut
oderint animam suam, sed ut rectè dili-
gant, malè enim diligendo perdunt eam.
Est ergo quidam perversus amor ejus, &
quoddam rectum odium ejus. Quis est
perversus animæ amor? Quando diligis
animam tuam in iniquitatibus. Quis igitur
modus diligendi animam? Odisse eam
ad tempus, ut fecerunt Sancti.

Una est eatena, quæ nos alligatos tenet,
amor vitæ, qui ut non est abjiciendus,
ita minuendus est. Seneca.

D. Gregor. similiter declarat, quid sit
animam suam odisse. Tunc, ait, bene
Speranza scriptura selecta.

A animam nostram odimus, cum ejus car-
nalibus desideriis non acquiescimus, cum
appetitum frangimus, cum ejus volupta-
tibus reluctamur. Sic Origen. Qui perdit
animam suam, quantum ad voluptates
carnales, ipse est, qui denegat se. Sic Chry-
sostom. querens, quomodo qui amat ani-
mum, perdat eam: Qui absurdus, inquit,
ejus cupiditatibus obtemperat, qui præter
debitum ei indulget; propterea admo-
net ille: *Nolè ambulare in cupiditatibus ani-
mæ tuæ;* sic enim perdis, cum à virtutis
via avertis: quemadmodum è contra-
rio, qui odit eam in hoc mundo, custodit
eam; hoc est, qui non parcit ei, cum ali-
quid perperam juberet. Et non dixit, qui
non parcit (ut ponderat Chrysost.) sed,
qui odit, quemadmodum enim quos odio
habemus, nec vocem quidem audire, nec
videre æquo animo patimur, ita & ani-
ma, si quid præter Dei voluntatem nobis
imperat, rejicienda est, &c.

Hæc gladio abnegationis pertingente
usque ad divisionem animæ, hoc est, sen-
sualis potentia, & spiritus, refecanda est,
&c. gladius hic sancto odio in propriam
carnem convertendus.

Justi semper in seiplos perfecto odio,
hunc gladium convertunt. *En sexaginta
fortes, qui custodiunt lectulum Salomonis,* su-
per femur gladium tenentes, hoc est, in
sensualitatem stringentes, &c.

Hostes vos sentiant Madianita, quia & ipsi
hostiliter egerunt contra vos. Madian, *lit-
igans,* carnem concupiscentem adversus
spiritum significat. Hæc veros Israëlitas
hostes, non amicos sentiat: cum carnis
motibus nunquam justus foedus ineant,
vel pacem habeant, quin illud semper di-
cant: *Perfecto odio oderam illos, & inimici
facti sunt mihi.*

**¶ De pugna concupiscentia adversus
spiritum.**

Quàm periculosa ea sit, declarat Chry-
sostom. ad illa verba: *Ab intus exeunt de
corde,* &c. Sic ipse legit, & subdit: *To-
lerabilis est hostis, cum muros arietat ex-
trinsecus, cum fortis positus cedit ali-
quando conflictui, cui verò est intus ini-
micus*

Orig. ho. 2. in
Matth.
Chryf. ho. 66.
in Ioan.

Hebr. 4.

Can. 30.

Num. 25.
Hebr.

Psal. 138.

Chryf. serm.
in Matth.

Cant. 1.
Matth. 10.
Psal. 37.

Cass. 4. l. col.
c. 7.

Psal. 139.
Bern. de inter.
domo. c. 13.

Carnis arma
sunt desideria.

Gal. 5.

Rom. 7.
Caro verè
hostis.

Col. 2.

D. Aug. ep. 57.

Ex semper in
insidiis.

Psal. 45.
Aquila.

micus, cuius adversarius in ipsis penetra-
libus jam deservit, iste se intelligit, & sen-
tit oppressum. Cant. *Filij matris meae pu-
gnaverunt contra me.* Matth. 10. *Inimici
hominis domestici eius. Inimici autem mei vi-
vunt,* id est, motus ex carne mea insur-
gentes, qui militat adversus animam.
Hinc in visceratam Spiritus, & carnis pu-
gnam appellat Cassianus. Et Bern. ad il-
lud: *Eripe me, Domine, ab homine malo;* id
est, à me ipso, à quo fugere non possum.

Quam verò potens sit internus hic ini-
micus, patet ex armis, quibus pugnando
utitur, quibusque mortem infert. Haec sunt
ipsa desideria: *Caro concupiscit adversus spi-
ritum.* Quis eo potentior, qui voluntate,
an desiderio possit alium occidere?

Unde meritò Paulus exclamabat: *In-
felix ego homo, quis me liberabit de corpore
mortis huius?* Ubi notandum, fateri hoc
loco Apostolum, huius inordinati appe-
titus vim, ac potentiam, quippe qui verè
sit hostis. Hoc sibi vult ly, *De corpore mor-
tis huius;* corpus etenim in Scripturae phra-
si rei veritatem significat. Nemo vos judi-
cet in cibo, aut potu, aut in parte diei festi, quae
sunt umbra futurorum, corpus autem Christi.

Ubi D. Thom. Legalia, inquit, umbræ
sunt, veritas autem rei pertinet ad Chri-
stum. Sic explicat August. illud item ad
Col. 2. *In quo* (scilicet, Christo) *habitat
omnis plenitudo Divinitatis corporaliter,* id
est, non in umbra, vel figura, sed in re
ipsa, & in veritate. Ceteri igitur Apo-
stolus, juxta hunc modum loquendi,
quoscunque alios hostes fictos, seu figu-
ratos, & quamlibet pugnam apparentem:
solum verò eam, quæ caro concupiscit
adversus spiritum, esse veram, & realem
pugnam. Et quod difficiliorem, pericu-
loso remque reddit pugnam, est, quòd
non aperto Marte cum hoste decerramus,

sed hostem talem habemus, qui semper
nobis est in insidiis, & sub amici habitu
latenter oppugnat, quòd meritò deplorat
David, postquam se devictum, & expu-
gnatum sensit, dicens: *Humiliasti nos in loco
afflictionis.* Ubi D. Ambros. Pulchrè Aquilæ
interpretatio, quemadmodum intelli-
gere debemus, locum afflictionis expres-

sit, dicens: *Quoniam humiliasti nos in loco
Sirenum.* Sirenes verò quasdam fuisse
puellas gentilis tradit fabula, quæ vocis
sua virate, canendi illecebris, audiendique
studio illectos navigantes ad littus ad-
movere navigia provocabant, eosque cum
gratiam vocis sequerentur, scopuloso in
loco naufragium facere procurabant, &c.
O quam multi huius Sirenæ illecebris
(carnis nimirum) decepti, naufragan-
tur! &c.

Ut olim naufragus David novos perti-
mecebat scopulos! Unde vel concupitam
aquam cautus effectus bibere noluit: nam
qui corpus adamaverat, & ruerat, ut di-
cit Chrysostomus aquam desideratam, & Chryf. hom.
necessariam, & sitiens bibere noluit: ti-
muit enim latentes insidias, & horruit
appetitum etiam sub habitu, & specie ve-
ræ necessitatis, ne incurreret in deceptio-
nem, & ne deceptus tandem occumbe-
ret, & cupiditatem, quam sibi non potuit
auferre, potuit mitigare, dixit Ambr. lib.
1. de Jacob, c. 11.

De hoc sub blanditiis immanissimo Orig. hom. 7.
bello optimè Origen. ad illud Apostoli de in Gen.
Ismaele ludete cum Isaac. *Sed sicut tuus, qui Gal. 4.
secundum carnem natus fuerat, persequetur
eum, qui secundum spiritum, ita & nunc.*
Secundum ea, quæ scripta sunt, inquit
Origen. non video, quid moverit Saram,
ut filium ancillæ juberet expelli. Lude-
bat cum filio suo Isaac, quid læserat, aut
quid nocuerat, si ludebat? Quasi non hoc
in illa ætate etiam gratum esse debuerit,
quod luserit filius ancillæ cum filio libe-
ræ. Tum deinde miror Apostolum, qui
ludum hunc persequutionem pronuncia-
vit, dicens: *Sed sicut tunc is, qui secundum
carnem natus fuerat, persequetur eum, qui
secundum spiritum, ita & nunc.* Cum utique Ismaelis ludæ
nulla persequutio Ismaelis adversus Isaac cum Isaac per-
tinet: Sed videamus, quid in hoc ludo in-
tellexent Paulus, & quid indignata sit
Sara. Loco virtutis exposuimus Saram,
si ergo caro, cuius personam gerit Ismael,
qui secundum carnem, spiritui blandia-
tur, qui est Isaac, & illecebrofus cum eo
deceptionibus agat, si delectationibus
Caro dum blân-
ditur, perse-
cutur.

alliciat, voluptatibus molliat, hujusmodi ludus carnis cum spiritu Saram maximè, quæ est virtus, offendit, & hujusmodi blandimenta acerbissimam persecutionem judicat Paulus. Et tu ergo, Auditor, si tibi libidinis alludat illecebra, si virtutis es filius, tanquam persecutionem maximam fuge, intelligere debes, quia sub specie ludi persecutionem patris, Hucusque Orig.

Quid ergo agendum? In Exodo jussu Domini præcipit Moyses Levitis: *Ponat vir gladium super femur suum*, (Interlin. voluptates carnis) & occidat unusquisque fratrem, & amicum, & proximum suum. Cùmque vigintitria millia hominum occidissent, ne crudeliter factum putaretur, inquit: *Consecrasti manus vestras hodie Domino*. Septuag. *Implevistis manus vestras hodie Domino*. Paraph. Chald. *Obtulistis oblationes vestras hodie coram Domino*. Ad hæc verba D. Ambros. Ille est, inquit, verus Levita, Dei ultor. & vindex, qui carnem, & passionum, ac vitiorum corpus, interimit, ut servet animam, & jam non sit caro peccati, sed Dei: quis enim magis frater, aut proximus est animæ, quam caro?

Crudelitatis quædam speciem habent, quæ summam pietatem habent. Quis saltem non suspicetur inhumaniter factum, quod Josue urbem Jericho funditus solo aquaverit, atque deleverit? Quod Hai non solum expugnaverit, sed & expugnatam combusserit habitatores, nec uno in vivis relicto, occiderit, Regemque ejus in cruce adegerit? Quod quinque Reges Adonisedech Regem Jerusalem, Othan, Regem Hebron, Pharan, Regem Jerimoth, Japhia, Regem Lachis, Dabir, Regem Eglon, suspenderit item super quinque stipites? Macedam similiter cepit, & percussit in ore gladii, Regemque illius interfecerit, & omnes habitatores ejus, nec dimiserit in ea saltem parvas reliquias? Quæ inhumanitas, Iran, sive Horan Regem Gazar cum omni populo ejus percutere usque ad internecionem? Sic urbes Eglon, Hebron, Dabir, omnisque Reges Aledoth capere, nullas

A reliquias in urbibus relinquere, & omne, quod spirare poterat, interficere? Sic Jabin, Regem Assor, cum Joab, Rege Madian, Semero, Achsaph, & Regibus Aquilonis, qui habitabant in montanis, & in planitie contra Meridiem, Chananaum item, Amorrhæum, Hethæum, Pherezæum, Jebusæum, Hevæum cum turmis suis, populo multo nimis, sicut arena, quæ est in littore maris, interficere, conterere, delere, equos eorum subnervare, currus igne comburere? Hæc, & alia juxta occidentem litteram crudelitatis speciem præferre videntur: sed quoniam, teste Apostol. *Omnia in figura contingant illis*, & propter nos scripta sunt, quæ Judæus solum bella legit, Christianus, ut Origen ait, intelligit & mysteria. Quid Jericho, quæ interpretatur Luna, aliud, quam hunc mundum significat, magis quam sit Luna, lunaticis defectibus obnoxium? Quid sibi vult Hai? *vitam degentium in valle mundanarum deliciarum*. Quinque ille Reges, super quorum colla pedes positi sunt, sunt quinque sensus carnis, qui subjici debent imperio rationis, nec ante Solis occasum, ut ibidem adnotatum est, è patibulis deponendi, hoc est, non ante mortem à cruce abnegationis liberandi. *Macedam, incendium: Iran, civitas descendens, vel Horan, concipiens eos* (hæc est caro) carnales motus cupiens. *Eglon, rotulus, sive juvenculus iniquitatis: Ebron, transgressio: Dabir, loquax: Jabin prudentia, scilicet carnis, cum qua superbia juncta est; idem & alios post se Reges habet Assor, quod est aula, hic mundus scilicet: Joab inimicitia: Semeron, amaritudo: Achsaph, percussio, & angustia. Reges Aquilonis in montanis, & planitie contra Meridiem (ab Aquilone pandetur omne malum, frigus contra charitatem) (Chananaus, commutatus in malum: Amorrhæus, amarus, rebellis: Hethæus, pavidus, scilicet servili timore: Pherezæus, separatus, scilicet à charitate: Jebusæus, concuscatio mea. Hac intelligentia nominum mystica vitiorum bella significata esse cognoscimus; hi sunt hostes odibiles, contra hos gladius evaginandus. Hoc non crudelitas, ait Origen.*

Uu 2 sed

Exod. 32.
Interl.
Carnis voluptates jugulanda.

Septuag.
Chald.
Ambros. epist. ad Romulum.
Carnis dominus est verus Levita, & Dei ultor.

Iosu. 6.

Iosu. 10.

Iosu. 11.

Orig. hom. 13. in Iosu.

Hebr. Nicol. de Tyr. ibid.

Origen.

sed humanitas, & benignitas invenitur: sic subervandi nostrorum membrorum equi, ut jam membra non serviant iniquitati, sed justitiæ, & passionum curru sanctæ abegationis igne comburendi, &c.

Vultum durissimi, ac rigidissimi patris ostendit ille, qui contumaces fortitus est filios, nunquam illos alloquitur, &c. Si quando ridebam ad eos, non credebant, lux vultus mei non cadebat in terram. Tanta, inquit Philippus, reverentia, & honore à prædictis habebat, ut meæ gravitati, indulgentiæ blandimentum, & remissionis hilaritatem congruere vix posse crederent. Cum ridebam ad eos, non credebant, supple, ridere risus tantum causa, ut explicat Nicetas, sed potius aliquid aliud gravius, seriùsque sub risu formidabant, vel saltem post risum feriosem vultum meruebant. Sic, sic in Vitis Patrum (si recorde) Macarius, si quando carni subridebat modico vino utiens causa fraternitatis, alienisq; precibus, ab aqua abstinerebat, unde caro posset dicere: Si quando ridebat, non credebam, &c.

Beata Catharina Gen. adeò seipsam odio habebat, ut nec se nomine proprio auderet appellare: sic suum corpus male accipiebat, ut idemmet corpus aliquando dolenter diceret: Adeò me percussit, ut timeam, ne me perimas. Cui illa: Ne timeas, non te occidam: cave tamen, ne quid inconvenienter exigas. tunc enim sic tecum, ut eum Dæmonio agam, &c.

Paula Romana quo odio? Turpanda dicebat, est facies, quam contra Dei præceptum purpurisso, & cerussa, & stibio sæpè depinxi. Affligendum corpus, quod multis vacavit deliciis. Longus risus perpeti compensandus est fletu. Mollia linteamina, & serica pretiosissima, asperitate cilicii compensanda, &c.

Qui summo odio prosequitur aliquem, eundem si posset, vellet in crucem agere. Patet de Aman, qui ex capitali odio crucem constituit Mardocho. Qui se ipsum verè odit, carnem suam, ut ait Apostolus, crucifigit cum vitiis, & concupiscentiis suis. Quid sibi vult crucifigere carnem, ac passiones? Cass. Sicut crucifixus quis jam non pro animi sui motu membra sua

quoquam movendi, vel convertendi habet potestatem: ita & nos voluntate nostras, ac desideria non secundum id, quod nobis suave est, ac delectat ad præsens, sed secundum legem Dei, quò nos illa constrinxerit, applicare debemus, &c. O sanctum odium! &c.

Carnis curam ne feceritis in desideriis. Ubi Orig. Non negat, inquit, carnis curam in necessariis, sed in concupiscentiis, ac desideriis. Idem habet Greg. 30. Mor. 14. Quod fieri, inquit, in desiderio prohibetur, in necessitate conceditur: sæpè dum incautè necessitati concedimus, desideriis defervimus. Suis versutiis nos caro circumagitur.

Inconstantia concupiscentiæ transvertit sensum. Aiii: Instantia concupiscentiæ. O quam importunè instat caro, &c. Græc. Circumrotatio concupiscentiæ; proponit enim nobis modò rem unam sub specie necessitatis, deinde aliam: eandem post repulsam, proponit ut sanam, ut huic morbo accommodatam, &c. Circumrotatio, &c.

Semper mortificationem Iesu Christi in corpore nostro circumferemus. In Josue, Angelus occidi hædum præcepit, id est, (glossat Gregor. 3. Moral. 17.) omnem appetitum carnis nostræ immolari, carnemque supra petram poni. Carnes supra petram ponimus, cum corpus nostrum Christi imitatione cruciamus, &c.

Propter te mortificamur toto die. Ad hæc verba Chryl. Quoniam homines sumus, atque adeò non datur innumeras subire mortes, & cum naturæ nostræ velut hæreditario datum sit semel tantum mori, præstitit tamen hoc Deus, ut voluntati, si placuerit, quotidie mortem patiliceat: si enim desideria carnis mortificantes, & corpus ipsum torquentes quotidie propter Deum mortificamur: tot veluti coronas nobis paramus, quot hujus mortificationis dies vivimus.

Ad hoc sacrificium nos adhortatur Apost. Exhibete corpora vestra hostiam viventem, sanctam, Deo placentem. Quod sacrificium benè prosequitur Gregor. ad illud Ezechielis: Et altare ante factum templi ubi ita ait, Ex moreore compunctionis arderi ignis, & caro consumitur. Altare igitur

Iob. 40.

Philippus.

Nicetas.

In Dial. c. 2.

D. Hier. in Epistolaph. ejusd.

Esth. 7. Cal. 5. Cass. l. 4. de instit. c. 34. Carnem crucifigere quid.

Rom. 13. D. Gregor.

Sap. 4. Alij. Græc. Caro nos rotat.

2. Cor. 4. Iosu. 6. D. Greg.

Psal. 43. Chryl. hom. 15 ad Rom. Mori sapè, ac quotidie possimus.

Rom. 12.

Ezech. 47. Greg.

igitur aute faciem templi est, cum multi in Sanctæ Ecclesiæ conspectu proponuntur, qui æterni Iudicii memores, semetipfos quotidie in lamento compunctionis Deo sacrificium mactant, &c.

Ambr. serm. 4. in Psal. 118. Gen. 6. Homines quidam sunt mera anima, quidam mera caro.

Gen. 46.

Hi per carnis suæ abnegationem adeo purgantur, ut jam caro, sed spiritus, & animæ dicantur. S. Ambros. serm. 4. in Psal. 118. Non fiat anima nostra caro, hoc est, ut dicamur caro, sicut & illi, qui in diluvio perierunt, de quibus dictum est: Quia caro sunt, sed magis caro nostra obediens animæ, & hoc appellari mereatur nomine, sicut appellata est familia Patriarchæ Jacob: *Hi filij Bala, omnes anima septem & alibi: Omnes sexaginta tres.* Verus enim luctator Jacob, cui cariolemarecurat, totam in domo sua ad ordinem animæ ita redegerat, ut totum pro anima computaretur. Solet enim Scriptura animam appellare nomine eorum, quæ ipsa concupiscit, quasi desinat esse id, quod est, & in concupiscentiam veluti convertatur. Unde illud: *Ephraim vitula docta diligere trituram;* dictum est propter affectum idolorum, vitulorum scilicet, quos Ephraim adorabat. In Genes. *Capit Noe, vir agricola, exercere terram.* Lippom. vertit, *Noe, vir terra,* &c. Sponsa: *Dilectus meus mihi, & ego illi;* quasi tota præ desiderio, & amore in Sponsum fuerit conversa. Non mirum proinde, quod caro, quæ obedit animæ, nomine ejus appelleretur, & concupiscentia, quæ imperio spiritus subjicitur, in ordinem spiritus transeat, &c.

Osea. 10.

Gen. 9. Lippom. Cau. 2.

Psal. 136.

Iob. 40.

Iob. 19.

Abstinentia commoda.

Isai. 30.

Levit.

¶ Reprimendi sunt motus carnis per abstinentiam.

Sic retribuimus filiæ Babylonis misere, id est carni nostræ retributionem, quam retribuit nobis. Sic desiccamus carnalia desideria. Sic arefunt in nobis loca humeraria, in quibus Behemoth libenter requiescit. Hoc est, sibi constituere tabernacula in terra saluginis. Sic, sic mortificatione retunduntur hi motus. In tympanis, & citharis, & bellis præcipuis expugnavit eos, id est, in carnis mortificatione compescuit, ac subegit motus. Sic radere oportet mortificationis novacula horum mo-

tuum pilos, si prorsus evellere non valemus.

¶ Motus superfluos debemus abjicere, Servo ut spongia & resecare asperitate poenitentia. Sapien-

ter quidam: Utendum est servo, ut spongia, ex cujus compressione elicitur aqua. Sic ex compressione, & arctatione carnis foras exprimuntur, & ejiciuntur carnalia desideria; unde scriptum est: *Servo malevolo (sensui huic) tortura, & compedes.*

Hoc idem per Prophet. *Intra in lutum, & calca, & subigens tene laterem;* hoc est, immunditias subige: & calca laterem corporis, tene, & retine, ne ulterius motus insolentent, &c. Clavus tentationis clavus poenitentia, & doloris retunditur, quia dolor est medicina doloris. Fraëtis lagunculis corporum cum Gedeone, hostes bene poterimus superare. Sic, sic David: *Confringam illos, nec poterunt stare, cadent subtus pedes meos. Gladius meus (mortificationis) devorabit carnes. Ponat igitur vir gladium super femur suum, &c.*

¶ Quod sensui non est indulgendum. Caro nostra est tamquam canis, nimio cibo, & potu, tactuque illicito excitatur, & contra nos movetur, sicut scriptum est: *Turbati sunt, & moti sunt, sicut ebrius, &c.* & iterum: *Fundamenta montium conturbata sunt.* Contra pruritibus carnis, quos senserunt primi parentes, vestivit eos Dominus tunicis pelliceis: tu, cujus lumbi impleti sunt illusionibus, non habes zonam pelliceam circa lumbos? Securior sane es ipso Joanne.

Si Apost. (ait Hieronym. ad Eustoch.) vas electionis, & separatus in Evangelium Christi, ob carnis aculeos, & incentiva vitiorum reprimat corpus suum, & servituti subjicit, ne aliis prædicans ipse reprobus inveniatur, & tamen vidit aliam legem in membris repugnantem legi mentis suæ, & captivum se in legem duci peccati: si post nuditatem, jejunia, fames, carcerem, Hagella, supplicia in semetipsum reversus (id est, fragilitatem suam considerans) exclamat: *Infelix ego homo, quis me liberabit de corpore mortis huius? tu te putas securum esse debere?*

Quam citò, qui non cavet ab incursum, incidit in Dæmonium meridianum!

Uu 3 Dæmo-

Eccl. 33.

Nahum. 3.

Judic. 7.

Psal. 17.

Deut. 32.

Exod. 32.

Psal. 106.

Psal. 17.

Gen. 3.

Matth. 3.

D. Hier. relatus in Decreto causa 32. q. 3. can. 11.

Psal. 90.

Dan. 3.
Matth. 15.

Dæmonium meridianum incendit hominem. Sol enim per diem nos urit, dum fornacem vehementius Rex Babylonis incendit. Tunc filia Chanaanæ male à Dæmonio vexatur. Nec diceret meridianum, si non esset etiam vespertinum Dæmonium, & matutinum: vespertinum in consummatione operis: matutinum in initio tentationis: primum ab incurfu, deinde à Dæmonio meridiano. *Ab incurfu.* Alii, à ruina. D. Hieronymus. *A morsu insidiantis meridi.* Titillationes primorum motuum paulatim pertrahunt in ruinam: primi motus sunt morsus insidiantis meridie. Felix: *Ab egritudine repentina.* Alii: *Ab peste, qua in obscuro grassatur.* Tales sunt hi motus inordinati, corrumpunt, inficiunt, & si comprimantur, late citius grassantur. Chald. *A caterua Damonum, qui nocent meridie.* Tu dormisti securus es? hos in te motus admittis? non rejicis? non expellis filios cum matre, motus cum carne?

Prudens consilium Abraham, qui ut Ius Imaëlis præsentit, mox eum cum matre domo eiecit, paucæ, & sola aqua reficiendum.

Omni cura, & diligentia occurrendum est motibus concupiscentiæ.

Iud. 16.
Tales motus sunt primogenita Egypti. Nazianz.

Mox ut in Dalila, hoc est, carnis gremio cœpisti recumbere, nec insurgentes motus repellere, spoliaris honore, ac decore crinium, nexuque septiformis Spiritus Sancti. Gregor. Nazianzen. orat. 49. pravas cogitationes vocat primogenita Egypti, & semen Babylonis, quod oportet allidi ad petram. Beatus certe, qui non expectat, donec adolescat peccatum, sed quamprimum allidit ad petram, &c.

Eccles. 34.

In sacra Scriptura admodum improbatu is, qui victimat filium in conspectu patris sui, summa hæc enim iudicatur scævitia: sed fortitudo Christiana est, quæ natos ex se, & apud se motus, non solum occidi permittit, sed insuper in prima nativitate jugulat, ne adolescant.

Eccles. 19.
D. Gregor. 1.
Moral. 14.

D. Gregor. ad illa verba Eccles. *Qui spernit modica, paulatim decidet*: si enim, inquit, curate parva negligimus, insen-

A sibiliter seducti, audenter etiam majora perpetramus. Et 3. p. curæ pastoralis, admonitione 34. Qui minima peccata flere, ac devitare negligit, à statu iustitiæ, non quidem repente, sed paribus totus cadit.

Hinc: *Qui timet Deum, nihil negliget.* Eccles. 7. Hebr. *Qui timet Deum, egredietur.* (ab omni vel levi culpa, ab omni occasione.)

B Optimè Seneca: Nullum vitium est sine patrocino: nulli non initium est verendum, & exorabile, sed ob hoc latius funditur. Non obinebis, ut desinat, si incipere permiseris. Imbecillis est primò omnis affectus, deinde ipse se concitat, & vires, dum procedit, parat, excluditur facilius, quàm expellitur. Quis negat, omnes affectus à quodam quasi naturali fluere principio? Curam nobis nostri natura mandavit, sed huic, ubi minimum indulseris, vitium est. Voluptatem natura necessariis rebus admiscuit, ut non illam peteremus, sed ut ea, sine quibus non possumus vivere, gratiora nobis illius faceret accessio. Si suo veniat iure, luxuria est. Ergo intransibiles resistamus: quia facilius, ut dixi, non recipiuntur, quàm exeunt. Aliquatenus, inquit, dolere, aliquatenus timere permittit: sed illud aliquatenus longè producitur, nec ubi vis, accipit finem. Sapiens & lacrymas suas, & voluptates, ubi volet, sistet. Nobis, quia non est regredi facile, optimum est omnino non progredi. Vitio infirmum animum non committamus, nec formæ, nec adulationi, nec ullis rebus blandè trahentibus. Quantum possumus, nos à ludibrio recedamus. In sisco quoque parum fortiter stamus. Occurres hoc loco mihi illa publica contra Stoicos voce: Nihil magna permittatis, nihil dura præcipitis: nos homunciones sumus, omnia nobis negare non possumus. Dolebimus, sed parum, concupissemus, sed temperatè, irascemur, sed placabimur. Scis, quare non possumus ista? quia nos posse non credimus: immò mehercules aliud est in re. Vicia nostra, quia amamus, defendimus, & malumus excusare illa, quàm excutere. Satis natura homini dedit

Peccatis intransibiles resistendum.

Peccatorum parvorum neglexit magna damna parat.

Senec. ep. 117. Peccata paulatim latius funduntur.

dit roboris, si illo utamur, si vires nostras colligamus. Nolle in causa est, non posse prætenditur. Hucusque Philosophus, qui nihil de gratia novit, &c.

De abnegatione sensuum.

PUNCTVM CXIII.

Abnegatio sensuum quid.

Sensus abnegat, qui sensibus indebita negat. Videre in distantia debita coloratum objectum, officium est oculi: at curioso intuitu, quæ non licet desiderare, ea velle videre, indebitum est: sic audire, &c. Abnegatio negat oculo, auribus, &c. quod indebitè, ac deordinatè exigunt.

Thren. 2. Psal. 86.

Animæ ruinam deplorans Propheta sub nomine civitatis Jerusale: *Defixa sunt, inquit, in terra portæ ejus, perdidit, & contrivit vestes ejus.* Portæ illæ quondam dilectæ, *super omnia tabernacula Jacob,* ut eccinit David, justè Deo permittente, non solum ab hostibus in terram dejectæ, sed ita ruinis demersæ, & obruta fuerunt, ut veluti terræ hiatus viderentur absorptæ. Portæ mysticæ civitatis sunt hi sensus. In terram defiguntur, cum omninò terrenas delectationes requirunt. O miseriam! In his sensuum portis olim iudicium, jusque dicebat ratio, suumque fixum tribunal habebat: oculus non videbat, nisi quod erat necesse: illicita, vana, curiosa non videbat: auris non audiebat, &c. nunc hæ portæ in terram defixæ, &c. os perdidit, contrivitque vestes debite custodiæ silentii, &c. *Regem ejus (rationem,) & principes ejus (potentias) supple, disperfit.* O miseriam! Chaldaeus addit: *Propterea immolavunt porcum. Quid plura? Non est lex.*

Sensuum portæ neglectæ magnam homini adferunt perniciem.

Martin del Rio ibid.

Quam dolenter Job in persona peccatoris lamentatur, dicens: *Quasi rupio muro, & aperit janua irruerunt super me, & ad meam miseriam devolunt sunt, (hostes scilicet) Murus rumpitur, dum timor Dei, qui est quasi clausura animæ, postponitur. Vel*

Job. 30.

A in muro, virtutum munitio designatur: tunc autem murus rumpitur, cum virtutum munitio dissipatur. Hinc legimus, Esdræ exeuntem per portam vallis considerasse murum Jerusalem dissipatum. Per portam vallis humilitas designatur: per hanc portam exeat necesse est, qui vult ruinas, & defectus suos cognoscere, tantum enim habes cogitationis, quantum humilitatis. Janua aperitur, cum custodia sensuum negligitur: mox hostes irruunt, & ad animæ miseriam devolvuntur, &c.

Nehem. 2.

Humilitas de regit suos cuius defectus.

B Isboeth à latronibus dormiens in lectulo interfectus est, eò quod mulier purgans triticum obdormierat, quæ portam custodire debebat. Ostiaria triticum purgat, inquit Gregor. dum mentis discretio virtutes à vitis separat, quæ si obdormierit, in mortem proprii Domini insidiatores admittit, qui dum porta sensuum patet, ex omni parte intrant, & Isboeth (virum confusionis) interimunt, &c.

2. Reg. 4.

D. Greg.

C Vbi non est spes (id est, custodia sensuum) diripietur possessio, &c. Hi sensus sunt illæ portæ fluviorum, de quibus scriptum est: *Portæ fluviorum aperte sunt, & templum ad solum dirutum est.* Per portas fluviorum, sensus hominis significantur, per quos scilicet, quasi per quasdam portas, materia concupiscentiarum, tanquam quidam fluvii transeunt ad animam submergendam. Unde sæpè clamet: *Salvum me fac, Deus, quoniam intraverunt aqua usque ad animam meam, infixus sum in limo profundum.* Templum ad solum dejicitur, quando anima, quæ est templum Spiritus Sancti, ad terrena desideria inclinatur, &c.

Hebr.

Ecc. 36.

Nahum. 2.

Sensus sunt portæ fluviorum. Quamobrem? Psal. 68.

D Nec solum templum: sed ipsa civitas, Isa. 5. ut Isaias dicit, hæc ponitur in tumulum, vel in tumultum. Et si civitas duplici muro cincta est, si hostis dejicit antemurale, sperat & murum dejicere. Murus, qui propè cingit, est imaginatio, memoria, intellectus. Antemurale sunt sensus exteriores. Heu, heu! si hostis dejiciat prima mœnia, & alia dejiciet. Plorat hoc idem Jeremias: *Antemurale, & murus pariter dissipatus est, &c.*

Isa. 5.

Sensus sunt antemurale civitatis humanæ.

E Hinc

Thren. 2.

Hinc